

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobkyně

EAF protect s.r.o., IČ: 02142384

sídlem Karlovarská 50, Cheb

zastoupená advokátem JUDr. et Mgr. Tomášem Sequensem

sídlem Jungmannova 24, Praha 1

proti

žalovanému

Ministerstvo životního prostředí

sídlem Vršovická 65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2020, č. j. MZP/2020/500/384,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „správní orgán“) ze dne 29. 1. 2020, č. j. ČIŽP/OTOIP/2020/444 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupků podle § 18a odst. 2 písm. g) a § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 73/2012 Sb, o látkách, které poškozují ozonovou vrstvu, a o fluorovaných skleníkových plynech (dále jen „ZOV“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 120 000 Kč.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Správní orgán provedl u žalobkyně dne 3. 10. 2019 kontrolu, o které byl pořízen protokol o kontrole č. j. ČIŽP/OTOIP/2019/2031. V protokolu o kontrole bylo konstatováno, že žalobkyně překročila kvótu pro množství částečně fluorovaných uhlovodíků (dále jen „F-plyny“) uváděných na trh, která jí byla přidělena dle čl. 16 odst. 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 517/2014 ze dne 16. 4. 2014, o fluorovaných skleníkových plynech (dále jen „nařízení“), na rok 2017, neboť nad rámec kvóty uvedla na trh 143 tun ekvivalentu CO₂. Dále bylo zjištěno, že žalobkyně ve lhůtě dle § 3 odst. 1 ZOV nepředala osobě, která je držitelkou certifikátu ke zneškodnění regulovaných látek, 156 kg halonu 1011 a 176 kg halonu 1201.
4. Žalobkyně na svou obhajobu předložila faktury na F-plyny vystavené německé společnosti Kidde-Deugra Brandschutzsysteme GmbH (dále jen „společnost KDB“), společné prohlášení společnosti KDB a žalobkyně ze dne 28. 6. 2016 (dále jen „společné prohlášení“) a evidenci regulovaných látek uložených do halonové banky ČR za rok 2017 (dále jen „evidence regulovaných látek“). Ze společného prohlášení vyplývá, že společnost KDB je dodavatelem protipožárních a protivýbušných systémů používaných v armádách NATO; systémy jsou plněny F-plynem DEUGEN-N (HFC-236fa); žalobkyně na základě smlouvy se společností KDB provádí údržbu výše uvedených systémů, za tímto účelem nakupuje na zahraničních trzích hasivo DEUGEN-N; kontejnery pro skladování hasiva budou označeny „Pro vojenské účely“ a budou skladovány odděleně. Faktury potvrzují nákup F-plynu společností KDB u žalobkyně.
5. Správní orgán vydal dne 29. 1. 2020 prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobkyni shledal vinnou za porušení čl. 15 odst. 1 nařízení a § 3 odst. 1 ZOV, za což jí uložil pokutu ve výši 120 000 Kč. Pokuta byla uložena podle nejpřísněji trestného přestupku, tj. dle § 16 odst. 1 písm. a) ZOV. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí dne 10. 2. 2020 odvolání.
6. Žalovaný vydal dne 25. 6. 2020 napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Přitom konstatoval, že správní orgán ve výrokové části rozhodnutí výslovně uvedl, že žalobkyně byla vinná ze spáchání dvou přestupků, za což jí

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

byla v souladu s § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „PřesZ“) uložena pokuta ve výši 120 000 Kč.

7. Žalovaný měl za to, že pokuta byla uložena správně dle nejpřísněji trestného přestupku podle § 16 odst. 1 písm. a) ZOV, přičemž druhý přestupek dle § 18a odst. 2 písm. g) ZOV byl zohledněn jako přitěžující okolnost. Žalovaný dodal, že nelze přesně určit míru působení druhého přestupku při stanovení výše pokuty, protože kritéria pro stanovení výše pokuty jsou těžko vyčíslitelná.
8. Žalovaný připomněl, že žalobkyně je dovozcem F-plynů, které nakupuje mimo EU a následně je do ní dováží. Žalovaný však nesouhlasil s odvolací námitkou žalobkyně, že v jejím případě měla být použita výjimka z kvót dle čl. 15 odst. 2 písm. d) nařízení pro F-plyny dodávané přímo výrobcem nebo dovozcem pro použití ve vojenském zařízení. Dle názoru žalovaného, který vycházel z doložených faktur, nedodávala žalobkyně F-plyny přímo pro použití ve vojenském zařízení, neboť k dodání do vojenských zařízení armád členských států NATO docházelo nepřímým prostřednictvím společnosti KDB. Žalovaný označil společné prohlášení za neformální a nedostačující k prokázání přímého dodání F-plynů do vojenského zařízení.
9. Žalovaný uzavřel, že účel podmínky přímého dodání F-plynu spočívá v zajištění jeho dodání rovnou uživateli vojenského zařízení. Zprostředkované dodání by ztížilo spolehlivé zjištění, že F-plyny vyňaté z kvót nebyly využity jinak, než jak připouští čl. 15 odst. 2 písm. d) nařízení.

II.

Argumentace účastníků

10. Žalobkyně v žalobě vznesla celkem čtyři žalobní body:

1) Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Výrok o pokutě je v rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí, které je navíc samo vnitřně rozporné v části týkající se pokuty. Žalovaný nejprve konstatoval, že pokuta byla uložena za „výše uvedené přestupky“ a poté uvedl, že je „zcela jednoznačně seznatelné, že pokuta byla uložena za spáchání jednoho, typově závažnějšího přestupku, přičemž souběžné spáchání druhého přestupku bylo přitěžující okolností při stanovení výše pokuty. Pokuta je tedy uložena toliko za spáchání jednoho přestupku [...]“. Žalovaný trestá žalobkyni za dva přestupky, přičemž z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že sankce je uložena pouze za spáchání jednoho přestupku a druhý má být výhradně přitěžující okolností. Tento postup neodpovídá § 41 PřesZ a porušuje zásadu *ne bis in idem*, protože žalobkyně byla za jeden a týž skutek trestána a současně byl daný skutek hodnocen jako přitěžující okolnost.

2) Správní úvaha o výši pokuty neodpovídá § 38 odst. 2 PřesZ, protože správní orgány nezohlednily všechna zákonem stanovená hlediska takové úvahy, např. majetkové poměry žalobkyně. Žalovaný konstatoval bez opory v podkladech pro rozhodnutí, že výše pokuty není likvidační. Žalovaný měl podrobně a přesvědčivě uvést, ke kterému hledisku přihlédl a jaký mělo vliv na konečnou výši pokuty. Této povinnosti žalovaný a správní orgán nedostáli; napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

3) Žalovaný a správní orgán provedli navzájem odlišný výklad čl. 15 odst. 2 písm. d) nařízení. Správní orgán uvedl, že žalobkyně nebyla přímo dovozcem F-plynů pro použití ve vojenském zařízení, zatímco žalovaný rozhodl, že žalobkyně F-plyny, coby jejich dovozce, nedodávala přímo pro použití ve vojenském zařízení. Žalobkyni proto není znám Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

důvod vylučující použití výjimky dle čl. 15 odst. 2 písm. d) nařízení. Žalobkyně má za to, že je přímo dovozcem F-plynů, které nakupuje mimo EU a následně je do EU dováží mj. za účelem jejich dalšího použití přímo ve vojenských zařízeních, a také, že je dovozcem F-plynů pro přímé použití ve vojenském zařízení, protože na základě smlouvy se společností KDB (výrobcem systémů protipožární a antiexplozivní ochrany vojenských zařízení) provádí výrobu a servis protipožárních a antiexplosivních systémů v armádní technice, které při těchto činnostech sama přímo plní F-plyny. To vyplývá ze společného prohlášení žalobkyně a společnosti KDB. Dle žalobkyně není správný ani jeden z výše uvedených výkladů zastávaných správními orgány. Výjimka dle čl. 15 odst. 2 písm. d) nařízení se aplikuje, pokud je F-plyn použit přímo pro vojenské zařízení. Rozhodujícím není objednatel této dodávky, ale faktické dodání F-plynu přímo do vojenského zařízení výrobcem nebo dovozcem F-plynu. To vyplývá též z dokumentu vypracovaného Evropskou komisí v dubnu roku 2020 s názvem „*Discussion paper on elements relevant for independent auditors verifying reports on bulk imports and production of hydrofluorocarbons (HFCs) in accordance with Regulation (EU) No 517/2014 on fluorinated greenhouse gases*“ (dále jen „dokument Evropské komise“). Nařízení nevyžaduje přímý smluvní vztah mezi dodavatelem F-plynu a členským státem EU. Žalovaný proto nepřipustně, pomocí zakázané analogie, omezil výjimku dle čl. 15 odst. 2 písm. d) nařízení. Výklad žalovaného navíc znemožňuje uplatnění dané výjimky, protože společnost KDB není výrobcem ani dovozcem F-plynu, a žalobkyni nebyla výjimka uznána. V konečném důsledku předmětný výklad vylučuje dodání F-plynu do vojenských zařízení a tím ochranu bezpečnostních zájmů členských států EU a NATO. Žalobkyně pro úplnost dodává, že armády členských států EU a NATO upřednostňují jediného generálního dodavatele, který s ČR uzavře smlouvu na dodávku nebo servis vojenského zařízení s tím, že část smlouvené dodávky týkající se F-plynů uskutečňuje žalobkyně jako subdodavatel. Na stejném principu probíhá spolupráce mezi žalobkyní a společností KDB.

4) Ve vztahu ke druhému skutku došlo k porušení zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu. Žalobkyně v řízení o přestupku namítala, že dne 11. 6. 2019, při přípravě regulovaných látek k předání osobě oprávněné k jejich zneškodnění, zjistila, že do evidence regulovaných látek byla chybou lidského faktoru (pracovníka příjmu) dne 27. 1. 2017 zapsána při příjmu většího množství regulovaných látek jejich hmotnost včetně váhy obalů. Ve většině případů šlo o váhu celého hasicího přístroje nebo hasicí láhve namísto váhy regulované látky v nich obsažené. V důsledku tohoto pochybení neodpovídala evidence žalobkyně skutečnému stavu věci. Žalovaný proto nesprávně předpokládal, že evidence vedená žalobkyní byla bezchybná. Žalobkyně má za to, že je rozdíl mezi chybou v evidenci, způsobenou lidským faktorem, a porušením povinnosti zneškodnit nebo předat ke zneškodnění regulované látky. Správní orgán a žalovaný námitku žalobkyně ignorovali, neboť nezohlednili, že váha regulovaných látek byla evidována včetně váhy obalů. Žalovaný tak rozhodl na základě nesprávných skutkových zjištění.

11. Žalobkyně pro případ nevyhovění žalobě požaduje, aby soud dle § 78 odst. 2 soudního řádu správního upustil od uloženého trestu, nebo aby rozhodl o snížení výše uložené pokuty.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že přímé dodání vyžaduje nezprostředkovaný odběratelsko-dodavatelský vztah s veřejnoprávním subjektem, který takovou vojenskou techniku vlastní a provozuje. Výhradně požadavkem přímého dodání lze garantovat, že se F-plyny dostanou do vojenských zařízení. Tento požadavek nelze nahradit společným

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

prohlášením žalobkyně a jejího smluvního partnera. Ustanovení čl. 15 odst. 2 písm. d) nařízení je s ohledem na čl. 191 odst. 2 Smlouvy o fungování EU (dále jen „SFEU“) nutné vykládat restriktivně. Smyslem výjimky je omezení nakládání s F-plyny na míru nezbytně nutnou.

13. Dle žalovaného by připuštění dalšího článku v dodavatelském řetězci umožňovalo v podstatě neomezené řetězení dalších prostředníků, což by v konečném důsledku představovalo riziko neoprávněného užití těchto látek či vojenského zařízení obsahujícího tyto látky. Žalovaný též upozornil na obtížnou dohledatelnost koncového subjektu při ztrátě těchto látek, protože subjekty v dodavatelském řetězci nemají zákonnou evidenční nebo ohlašovací povinnost.
14. Podle mínění žalovaného není rozhodující pouze materiální kritérium, jež spočívá ve faktickém použití F-plynů přímo ve vojenském zařízení, ale také logistika těchto látek. Žalobkyně sice zařízení těmito látkami plní, ale tuto službu dodává jako subdodavatel společnosti KDB, která je v roli prostředníka a vojenskou techniku nevlastní ani neprovozuje; zabývá se výrobou a montáží systémů protipožární a protiexplozivní ochrany. Jiný výklad nevyplývá ani z dokumentu Evropské komise.
15. Žalovaný označil námitku týkající se znemožnění aplikace předmětné výjimky za spekulativní a ničím nepodloženou. Názor žalovaného se vztahuje pouze k aplikaci výjimkového režimu, nikoli k přípustnosti dané činnosti. Z toho, že žalobkyni výjimka dle čl. 15 odst. 2 písm. d) nařízení nesvědčí, nelze dovozovat ohrožení zásobování F-plyny.
16. Žalovaný neshledal porušení zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu, protože jde o princip omezené materiální pravdy. Žalobkyně byla s ohledem na § 52 správního řádu povinna prokázat svá tvrzení. Žalobkyně své tvrzení nedoložila, protože neuvedla, o jaké obaly a v jakém množství šlo. Z evidence regulovaných látek za rok 2017 lze dovodit pouze dodavatele, přijaté látky, ale nikoli konkrétní váhy, rozměry a množství přepravních materiálů. Vedené evidence jsou v oblasti environmentálního správního trestání nepostradatelné, nelze je zpochybnit pouhým neurčitým odkazem na lidské pochybení. Správní orgán proto oprávněně vyšel z evidovaných a vykázaných údajů.
17. Žalovaný uzavřel, že správní orgán použil absorpční zásadu řádně, když prohlásil, že typově závažnějším je přestupek dle § 16 odst. 1 písm. a) ZOV. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí jen zdůraznil, že pokutu za sbíhající přestupky nelze exaktně vyčíslit ve vztahu ke každému z nich. Správní orgán uvedl důvody pro uložení pokuty právě ve výši 120 000 Kč na str. 7 až 10 prvostupňového rozhodnutí, a v posledním odstavci na str. 9 tohoto rozhodnutí se správní orgán zabýval majetkovými poměry žalobkyně. Žalobkyně navíc likvidační povahu pokuty v odvolání nenamítala. V takovém případě nelze po žalovaném požadovat, aby si z úřední povinnosti opatroval údaje o majetkových poměrech žalobkyně. Z výkazu zisku a ztrát za rok 2018 je navíc zřejmé, že obrát žalobkyně činil částky o několik řádů vyšší, než byla uložená pokuta.
18. Žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného replikou. Žalobkyně shrnula žalobní body a doplnila, že přímým použitím F-plynů ve vojenském zařízení ve smyslu čl. 15 odst. 2 písm. d) nařízení se rozumí použití, kterému nepředchází použití F-plynů v nevojenském zařízení. Výjimka nevyžaduje existenci přímého smluvního vztahu, natož smluvního vztahu s veřejnoprávním subjektem nebo jeho organizační složkou, která vojenské zařízení provozuje. Navíc není zřejmé, kdo má tímto subjektem být; žalovaný v napadeném

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

rozhodnutí hovoří o smluvním vztahu s uživatelem vojenské techniky, ve vyjádření pak o vlastníkovu v podobě veřejnoprávního subjektu, nebo jeho organizační složky.

19. Dle žalobkyně je smyslem a účelem čl. 15 odst. 2 písm. d) nařízení zajištění provozuschopnosti a bojeschopnosti vojenských zařízení členských států EU, a v konečném důsledku zajištění ochrany jejich bezpečnostních zájmů. Výklad žalovaného tento účel znemožňuje. Argumentace možným řetězením dodávek není případná, protože všechny subjekty zúčastněné na dodávce nebo servisních službách, které se týkají vojenských zařízení, musí splňovat velmi přísná pravidla zakotvená v předpisech EU, ČR a NATO.
20. Výklad odporuje též systematice čl. 15 odst. 2 písm. d) nařízení. Uvedením na trh se dle čl. 2 odst. 10 nařízení rozumí první dodání F-plynů jejich výrobcem nebo dovozcem jakékoli jiné straně, tedy jako soukromoprávnímu, tak veřejnoprávnímu subjektu. Žalobkyně dodává F-plyny společnosti KDB, která je výrobcem protipožární a protivýbušné ochrany pro vojenská zařízení, a to pro použití v armádních vojenských zařízeních dle čl. 2 odst. 35 nařízení. To ostatně žalovaný vůbec nezpochybňoval.
21. Žalobkyně připomněla, že její výklad výjimky odpovídá také dokumentu Evropské komise, dle kterého je rozhodné právě faktické dodání F-plynů přímo do vojenského zařízení, nikoli existence přímého smluvního vztahu mezi dovozcem a veřejnoprávním subjektem, nebo jeho organizační složkou.
22. Žalobkyně dále upozornila, že součástí správního spisu bylo oznámení týkající se F-plynů. K tomuto oznámení se správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí nevyjádřil. Z toho vyplývá, že správní orgán považoval oznámení za správné, a to včetně údajů ohledně F-plynů dodaných žalobkyní pro použití ve vojenských zařízeních.
23. Žalobkyně byla přesvědčena, že žalovaný porušil zákaz extenzivního výkladu veřejného práva (nález Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05), jakož i zásadu *in dubio pro mitius*, resp. *in dubio pro libertate*. Jsou-li možné (rozumné a nikoli nepřesvědčivé) dva výklady veřejnoprávní normy, které vedou k odlišným závěrům, pak jsou správní orgány povinny upřednotnit výklad ve prospěch žalobkyně jako soukromoprávního subjektu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2006-155).
24. Žalobkyně navrhla, aby městský soud položil předběžnou otázku Soudnímu dvoru EU dle čl. 267 Smlouvy o fungování EU (dále jen „SFEU“), pokud by došel k závěru, že výklad čl. 15 odst. 2 písm. d) nařízení není jednoznačný, ale pochybný.
25. Ve věci námitky porušení zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu a nesprávně určené výše pokuty žalobkyně shrnula příslušné žalobní body.

III.

Posouzení žaloby

26. Dne 4. 10. 2021 se ve věci konalo jednání před soudem, při kterém žalobkyně i žalovaný setrvali na své argumentaci z písemných podání.
27. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).

28. **Ad 1)** Podle § 41 odst. 1 PřesZ se za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.
29. Podle § 40 písm. b) PřesZ se jako k přitěžující okolnosti přihlédne zejména k tomu, že pachatel spáchal více přestupků.
30. Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost. Výrok o pokutě je dle žalobkyně v rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí, které je navíc samo vnitřně rozporné v části týkající se pokuty. Žalovaný trestá žalobkyni za dva přestupky, přičemž z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že sankce je uložena pouze za spáchání jednoho přestupku a druhý má být výhradně přitěžující okolností. Tento postup neodpovídá § 41 PřesZ a porušuje zásadu *ne bis in idem*, protože žalobkyně byla za jeden a týž skutek trestána a současně byl daný skutek hodnocen jako přitěžující okolnost.
31. Městský soud proto nejprve zkoumal, zda je odůvodnění napadeného rozhodnutí vnitřně rozporné a následně zjišťoval, zda je výrok o trestu v rozporu s odůvodněním. Soud přitom vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24: „*Odůvodnění je zcela jistě nesrozumitelné tehdy, jestliže nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání tohoto rozhodnutí.*”
32. Soud zjistil, že žalobkyně byla prvním výrokem prvostupňového rozhodnutí shledána vinnou ze spáchání dvou přestupků (první dle § 18a odst. 2 písm. g) ZOV a druhý dle § 16 odst. 1 písm. a) ZOV), za což jí byl druhým výrokem uložen dle § 41 odst. 1 PřesZ ve společném řízení úhrnný správní trest v podobě pokuty ve výši 120 000 Kč za přestupek nejprísněji trestný, za nějž správní orgán považoval přestupek podle § 16 odst. 1 písm. a) ZOV s tím, že druhý přestupek byl hodnocen jako přitěžující okolnost. Žalovaný se s postupem správního orgánu ztotožnil.
33. Žalovaný jediným výrokem napadeného rozhodnutí zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Pro soudní přezkum je podstatné sdělení žalovaného na str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí: „*K této části odvolání uvádíme, že ve výrokové části napadeného rozhodnutí inspekce jednoznačně a výslovně uvádí, že odvolatel je vinen za dva přestupky (výrok o vině), a že za výše uvedené (dva) přestupky se mu ukládá v souladu s ust. § 41 odst. 1 přestupkového zákona pokuta podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný, tedy za přestupek dle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona, dle ust. § 16 odst. 6 písm. b) zákona (výrok o trestu). [...] Tedy z rozhodnutí je zcela jednoznačně seznatelné, že pokuta byla uložena za spáchání jednoho, typově závažnějšího přestupku, přičemž souběžné spáchání druhého přestupku bylo přitěžující okolností při stanovení výše pokuty.*”
34. Odůvodnění napadeného rozhodnutí není vnitřně rozporné. Skutečnost, že byl žalobkyni uložen úhrnný správní trest dle § 41 odst. 1 PřesZ za nejprísněji trestný přestupek, nic nemění na odpovědnosti žalobkyně za spáchání dvou přestupků. Jedná se o projev absorpční zásady při trestání souběhu přestupků. Odpovědnost žalobkyně za spáchání druhého přestupku byla zohledněna jako přitěžující okolnost dle § 40 písm. b) PřesZ při

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

určení výměry pokuty. Tyto okolnosti mají odraz ve výroku o vině a ve výroku o uložení pokuty.

35. Žalovaný neporušil zákaz dvojího trestání v téže věci. Žalobkyně byla odsouzena za vícečinný souběh dvou nestejnorodých přestupků. První skutek spočíval v překročení kvóty F-plynů v roce 2017, zatímco druhý skutek spočíval v nepředání regulované látky ve lhůtě 9 měsíců osobě, která je držitelkou certifikátu ke zneškodnění těchto látek. Žalobkyně je odpovědná za oba skutky, které naplňují skutkové podstaty dvou přestupků dle ZOV. Absorpční zásada dle § 41 odst. 1 PřesZ neznamená, že správní trest je individualizovaný pouze ve vztahu k nejpřísněji trestnému přestupku a zbývající přestupek je bez dalšího pohlcen. Takový výklad by popíral smysl ukládání úhrnného trestu v rámci společného řízení, tj. zohlednění závažnější povahy protiprávního jednání v důsledku mnohosti přestupků. Při absorpci se použije sazba pokuty nejpřísněji trestného přestupku a konkrétní výše pokuty bude stanovena s přihlédnutím ke všem rozhodným okolnostem uvedeným v § 37 PřesZ, mj. k tomu, že šlo o souběh přestupků. Kdyby se jednalo o jednočinný souběh, výsledek by byl shodný, protože skutek je při individualizaci trestu vyčerpán až po zohlednění způsobu, kterým naplnil obě skutkové podstaty přestupků. Do tohoto okamžiku nemůže být řeč o dvojím přičítání; stále jde o prvotní trestání.
36. Městský soud proto žalobní námitce nepřisvědčil. Napadené rozhodnutí je srozumitelné a neporušilo zákaz dvojího přičítání.
37. **Ad 2)** Podle § 37 písm. f) PřesZ se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku.
38. Podle § 37 písm. g) PřesZ se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti.
39. Žalobkyně měla za to, že správní úvaha o výši pokuty neodpovídala § 38 odst. 2 PřesZ (toto ustanovení neexistuje, soud proto posuzoval soulad rozhodnutí s § 37 písm. f) PřesZ, které koresponduje s podstatou námitky), protože správní orgány nezohlednily všechna zákonem stanovená hlediska takové úvahy, např. majetkové poměry žalobkyně. Žalovaný bez opory v podkladech pro rozhodnutí konstatoval, že výše pokuty není likvidační. Žalovaný měl podrobně a přesvědčivě uvést, ke kterému hledisku přihlédl a jaký mělo vliv na konečnou výši pokuty.
40. Podobnou otázkou se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, v bodu 31, uvedl: „Správní orgán se tedy nebude muset při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele, zabývat podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání. Naopak tam, kde si závažnost spáchaného deliktu či další relevantní okolnosti vyžadají v rámci rozmezí, které zákon pro daný delikt předpokládá, takovou intenzitu sankce, že nebude možné riziko likvidačního působení pokuty na osobu pachatele bez dalšího vyloučit, bude nutné, aby se správní orgán zjišťováním osobních a majetkových poměrů pachatele důkladněji zabýval a přihlédl k nim do té míry, aby výsledná pokuta byla sice citelným zásahem do jeho majetkové sféry, nikoli však zásahem Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

vzhledem ke svému účelu nepřiměřeným, který má likvidační účinky.” Nejvyšší správní soud se sice vyjadřoval ke staré úpravě správního práva trestního (ukládání pokuty za tzv. jiné správní delikty), jeho závěry jsou však použitelné ve světle PřesZ, protože § 37 písm. f) PřesZ výslovně neukládá správnímu orgánu povinnost posuzovat majetkové poměry pachatele, kterým je právnická osoba.

41. Městský soud má za to, že správní orgán je kvůli zajištění preventivní a represivní funkce správního trestání povinen vzít v potaz vliv pokuty na majetkové poměry pachatele dle § 37 písm. f) PřesZ. Důkladnost této povinnosti se však odvíjí od toho, zda obviněný v průběhu přestupkového řízení namítal nepřiměřenost sankce, a též od závažnosti spáchaného přestupku a výše hrozící sankce.
42. Prokazování zvláštních majetkových poměrů žalobkyně nebylo předmětem přestupkového řízení. Ze správního spisu nevyplývá, že by se žalobkyně nacházela v nepříznivé hospodářské situaci, žalobkyně v odvolání nenamítala nepřiměřenost výše pokuty, a pokuta byla uložena při dolní hranici sazby dle § 16 odst. 6 písm. b) ZOV (120 000 Kč/1 500 000 Kč). V takovém případě nemusel správní orgán při ukládání pokuty z úřední povinnosti podrobně zjišťovat majetkové poměry žalobkyně a mohl vyjít z toho, že šlo o běžné majetkové poměry odpovídající činnosti žalobkyně ve smyslu § 37 písm. g) PřesZ.
43. Konstatování uvedené na str. 9 prvostupňového rozhodnutí, že „*při ukládání pokuty, v mezích sazby stanovené zákonem, ČIŽP uvážila i skutečnost, aby výše uložené pokuty nebyla pro toho, kdo zákon porušil, likvidační a dospěla k závěru, že výše pokuty není pro obviněného likvidační*“, je sice strohé, ale z hlediska přiměřenosti pokuty postačující. Nelze navíc odhlédnout od toho, že správní orgán na str. 7 až 10 prvostupňového rozhodnutí srozumitelně vysvětlil důvody, které jej vedly k uložení pokuty právě ve výši 120 000 Kč, např. zvýšení hrozby pro životní prostředí v podobě úniku F-plynů a regulovaných látek do atmosféry, dlouhé trvání protiprávního stavu, velké množství nepředaných regulovaných látek, recidiva žalobkyně, mnohost přestupků.
44. Soud proto nesouhlasí s žalobkyní, že výše pokuty byla zjevně nepřiměřená a nepřezkoumatelná. Správní orgán v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí výslovně uvedl, které okolnosti hodnotil ve prospěch a které naopak v neprospěch žalobkyně; nerezignoval na řádné odůvodnění svého rozhodnutí. Po správním orgánu nelze požadovat, aby prováděl matematický výpočet, tj. aby každé kategorii rozhodných okolností dle § 37 PřesZ přiřazoval určitou neměnnou hodnotu. Tímto přístupem by individualizace správního postihu byla vyloučena.
45. **Ad 3)** Podle čl. 15 odst. 1 nařízení výrobci a dovozci zajistí, aby množství částečně fluorovaných uhlovodíků vypočítané podle přílohy V, které každý z nich uvede na trh, nepřekročilo kvótu, jež jim byla přidělena podle čl. 16 odst. 5 nebo převedena podle článku 18. Podle čl. 15 odst. 2 pododst. 2 písm. d) nařízení se tento článek nepoužije na tyto kategorie částečně fluorovaných uhlovodíků: částečně fluorované uhlovodíky, které jsou dodávány přímo výrobcem nebo dovozcem pro použití ve vojenském zařízení.
46. Podle čl. 2 odst. 35 nařízení se vojenským zařízením pro účely tohoto nařízení rozumí zbraně, střelivo a válečný materiál určené výhradně pro vojenské účely, které jsou nezbytné k ochraně podstatných bezpečnostních zájmů členských států.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

47. Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
48. Podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
49. Podle čl. 267 písm. b) SFEU má Soudní dvůr Evropské unie pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se platnosti a výkladu aktů přijatých orgány, institucemi nebo jinými subjekty Unie. Vystane-li taková otázka před soudem členského státu, může tento soud, považuje-li rozhodnutí o této otázce za nezbytné k vynesení svého rozsudku, požádat Soudní dvůr Evropské unie o rozhodnutí o této otázce.
50. Žalobkyně byla přesvědčena o pochybení žalovaného, které spočívalo v úvaze, že žalobkyně F-plyny, coby jejich dovozce, nedodávala přímo pro použití ve vojenském zařízení, protože jí nesvědčila výjimka z množstevních kvót dle čl. 15 odst. 2 písm. d) nařízení. Žalobkyně má za to, že je přímo dovozcem F-plynů, které nakupuje mimo EU a následně je do EU dováží mj. za účelem jejich dalšího použití přímo ve vojenských zařízeních, a také, že je dovozcem F-plynů pro přímé použití ve vojenském zařízení, protože na základě smlouvy se společností KDB provádí výrobu a servis protipožárních a antiexplosivních systémů v armádní technice, které při těchto činnostech sama přímo plní F-plyny. To vyplývá ze společného prohlášení žalobkyně a společnosti KDB. Dle žalobkyně se výjimka dle čl. 15 odst. 2 písm. d) nařízení aplikuje, pokud je F-plyn použit přímo pro vojenské zařízení. Rozhodujícím není objednatel této dodávky, ale faktické dodání F-plynu přímo do vojenského zařízení výrobcem nebo dovozcem F-plynu. To vyplývá též z dokumentu Evropské komise. Nařízení nevyžaduje přímý smluvní vztah mezi dodavatelem F-plynu a členským státem EU. Žalovaný proto nepřipustně, pomocí zakázané analogie, omezil výjimku dle čl. 15 odst. 2 písm. d) nařízení.
51. Účastníci soudního řízení vedou spor o výklad čl. 15 odst. 2 pododst. 2 písm. d) nařízení, konkrétně o význam sousloví „*dodávány přímo výrobcem nebo dovozcem pro použití ve vojenském zařízení*.“
52. Účel nařízení, vyjádřený zejména v bodech 5, 11, 13 a 14 preambule nařízení, spočívá v postupném snižování množství částečně fluorovaných uhlovodíků. K dosažení tohoto cíle jsou výrobcům a dovozcům F-plynů přiděleny kvóty pro uvádění těchto látek na trh EU tak, aby nebyl překročen celkový množstevní limit pro uvádění F-plynů na trh. Výrobci a dovozci F-plynů jsou dle čl. 15 odst. 1 pododstavce 2 nařízení povinni zajistit nepřekročení přidělené kvóty. Výjimka z této povinnosti uvedená v čl. 15 odst. 2 pododst. 2 písm. d) nařízení je odůvodněna dodáním F-plynů do vojenského zařízení. Dodání přitom musí být přímé, bez prostředníka, aby bylo možné přesvědčivě doložit, že F-plyn byl užit právě k dosažení účelu výjimky, tj. k zajištění provozuschopnosti vojenského zařízení vymezeného v čl. 2 bodu 35 nařízení.
53. Účel přímého dodání F-plynu dovozcem nevyžaduje, aby žalobkyně byla ve smluvním vztahu s uživatelem nebo vlastníkem vojenského zařízení, protože smlouva sama o sobě nevypovídá o přímém dodání F-plynu. Nemluvě o tom, že čl. 15 odst. 2 pododst. 2 písm. d) nařízení takovou podmínku výslovně nestanovuje. Žalobkyně může dodávat F-plyn pro subjekt obchodující s protipožárními a protivýbušnými systémy do mobilních vojenských Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

zařízení, které jsou používány v armádách NATO. V takovém případě je však pro uplatnění výjimky z množství kvóty podstatné, aby žalobkyně, jako dovozce F-plynu, sama tuto látku dodávala do vojenského zařízení, byť by tak činila jako subdodavatel na účet třetí osoby (společnosti KDB). Mezi žalobkyní a vojenským zařízením nesmí být prostředník. Tato striktní podmínka má předejít tomu, aby byl způsob užití F-plynu mimo sféru vlivu dovozce, který odpovídá za dodržení kvót dle čl. 15 odst. 1 pododst. 2 nařízení, tzn. též za naplnění výjimky ospravedlňující překročení kvót.

54. Dokument Evropské komise, na který žalobkyně odkazovala, na tomto závěru nic nemění. Tento dokument na str. 11, v kapitole 6.2 zvané Výjimky z kvót, uvádí pouze výčet znění jednotlivých výjimek dle čl. 15 odst. 2 pododst. 2 nařízení, nikoli jejich výklad. Na titulní straně dokumentu je navíc uvedeno, že nemá žádný právní účinek, jedná se o doporučení.
55. Žalobkyně v přestupkovém řízení předložila k prokázání svého tvrzeného nároku společné prohlášení ze dne 28. 6. 2016 a faktury vystavené žalobkyní společnosti KDB. Z prohlášení vyplývá, že společnost KDB je dodavatelem protipožárních a protivýbušných systémů používaných v armádách NATO; systémy jsou plněny F-plynem DEUGEN-N (HFC-236fa); žalobkyně na základě smlouvy se společností KDB provádí údržbu výše uvedených systémů, za tímto účelem nakupuje na zahraničních trzích hasivo DEUGEN-N; kontejnery pro skladování hasiva budou označeny „*Pro vojenské účely*“ a budou skladovány odděleně. Faktury potvrzují nákup F-plynu společností KDB u žalobkyně.
56. Tyto důkazy nedokládají, že žalobkyně bezprostředně plní F-plynem systémy, které jsou součástí vojenských zařízení, ale vypovídají o tom, že žalobkyně spravuje systémy společnosti KDB, která následně systémy poskytuje k užití v neurčité vojenské technice. Stejný závěr vyplývá též z fotografií lahví F-plynu, které jsou přílohou č. 8 žaloby. Lahve jsou zobrazeny v blíže neurčeném skladu a jejich ventil nese označení „Deugra“ (společnost KDB); nejsou odlišeny pomocí označení „*Pro vojenské účely*“, jak bylo uvedeno ve společném prohlášení. Správní ani soudní spis neobsahuje důkaz o montáži lahví F-plynu dodaných žalobkyní do vojenského zařízení. Webové stránky společnosti KDB zachycené pomocí funkce PrintScreen, které zobrazují vojenskou techniku, vypovídají pouze o tom, že společnost KDB se mj. specializuje na protipožární systém obrněných vozidel.
57. Žalobkyně nebyla s to ovlivnit způsob, kterým společnost KDB nakládala s F-plynem. Jde tak o situaci, které má zabránit právě příslovce „*přímo*“ dle čl. 15 odst. 2 pododst. 2 písm. d) nařízení. Prohlášení společnosti KDB a žalobkyně o tom, že F-plyn byl dodán k užití ve vojenské technice je nedostačující, protože nevypovídá nic o vztahu mezi společností KDB a správcem vojenského zařízení, ani o doplnění F-plynu do vojenského zařízení žalobkyní na účet společnosti KDB.
58. Žalovaný prokázal nad důvodnou pochybnost dle § 3 správního řádu, že se věc měla jinak, než jak bylo uvedeno ve společném prohlášení. Žalovaný si v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu opatřil důkazy svědčící o vině žalobkyně za spáchání přestupku podle § 18a odst. 2 písm. g) ZOV: protokol o kontrole ze dne 3. 10. 2019 a faktury vystavené žalobkyní společnosti KDB. A neopomenul zohlednit také důkaz ve prospěch žalobkyně, a to společné prohlášení, které označil za nedostatečné. S tímto hodnocením se městský soud ztotožňuje. Společné prohlášení neurčovalo, do jakého vojenského zařízení byl F-plyn žalobkyní dodán, komu vojenské zařízení patřilo, kdy proběhla údržba tohoto zařízení a na základě čeho, ani kolik F-plynu bylo za tímto účelem spotřebováno. Faktury vypovídaly pouze o koupi F-plynu společností KDB. Tyto důkazy neosvědčovaly přímé

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

dodání F-plynu žalobkyní do vojenského zařízení, nýbrž dodání F-plynu společnosti KDB. Žalobkyně nepoukázala na žádné další skutečnosti, které by její tvrzení potvrdily, pročez žalovaný nebyl povinen tuto verzi skutkového děje dále vyšetřovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2011, č. j. [2 As 78/2010-49](#)).

59. Lze shrnout, že požadavek čl. 15 odst. 2 pododst. 2 písm. d) nařízení je sice přísný, ale nikoli nesplnitelný. Soud proto nesouhlasí s názorem žalobkyně, že postupem žalovaného došlo k faktické nepoužitelnosti výjimky z kvót pro F-plyny, a tím k ohrožení bezpečnostních zájmů členských států EU. V dané věci nebylo prokázáno, že by žalobkyně, byť jako smluvní subdodavatel, dodala F-plyny *přímo* pro použití ve vojenském zařízení.
60. Městský soud, s ohledem na vše výše uvedené, žalobní námitku zamítl.
61. Městský soud dále zkoumal, zda je povinen položit předběžnou otázku týkající se výkladu čl. 15 odst. 2 pododst. 2 písm. d) nařízení Soudnímu dvoru EU dle čl. 267 písm. b) SFEU. Povinnost položit předběžnou otázku se řídí tzv. CILFIT kritérii, která Soudní dvůr vymezil v rozsudku ze dne 6. 10. 1982, C-283/81 – CILFIT, bod 21 (překlad soudu): „*Ve světle těchto úvah nezbyvá, než Nejvyššímu soudu na položenou otázku odpovědět tak, že třetí odstavec článku 177 Římské smlouvy (pozn. soudu: dnes čl. 267 SFEU) má být vykládán tím způsobem, že soud, proti jehož rozhodnutí neexistuje v právu členského státu opravný prostředek, je povinen položit Soudnímu dvoru předběžnou otázku, je-li před ním vznesena otázka týkající se práva EU, ledaže je v dané věci vznesená otázka bezvýznamná, nebo předmětné ustanovení práva EU bylo již Soudním dvorem vyloženo, nebo je správný výklad práva EU natolik zřejmý, že o něm nelze rozumně pochybovat. Tato skutečnost musí být posouzena ve světle zvláštní povahy práva EU, konkrétních obtíží při jeho výkladu, a nebezpečí rozdílného soudního rozhodování v rámci Unie.*“
62. První dvě výjimky nejsou v nyní projednávané věci použitelné, protože výklad čl. 15 odst. 2 pododst. 2 písm. d) nařízení je pro vypořádání žalobní námitky podstatný a Soudní dvůr se doposud výkladem tohoto článku nezabýval (rozsudek třetího senátu Tribunálu ze dne 24. 6. 2015, věc T-847/14, GHC Gerling, Holz & Co. Handels GmbH v. Evropská komise, se dle bodu 42 týkal stanovení referenční hodnoty, nikoli naplnění výjimky z kvót). Zbývá tedy posoudit, zda výklad nařízení (ne)připouští rozumné pochybnosti.
63. Městský soud je přesvědčen, že zastává jediný možný výklad odpovídající hodnotovému pozadí nařízení (vizte bod 52 a násl. tohoto rozsudku). Ustanovení čl. 15 odst. 2 pododst. 2 písm. d) nařízení představuje výjimku z povinnosti dodržovat množstevní kvóty, která je odůvodněna zájmem na zachování provozuschopnosti vojenských zařízení vyžadujících F-plyny. Aby nedocházelo k obcházení účelu této výjimky, stanovil unijní zákonodárce podmínku přímého (bezprostředního) dodání výrobcem nebo dovozcem. Jedná se tedy o tzv. *Acte clair*, který nevyžaduje zodpovězení předběžné otázky. Městský soud proto předběžnou otázku nepodal.
64. Pro úplnost městský soud dodává, že není soudem, který by byl dle čl. 267 písm. b) SFEU povinen podat předběžnou otázku k Soudnímu dvoru EU, protože vnitrostátní právo připouští proti tomuto rozsudku opravný prostředek; je nerozhodné, že jde o prostředek mimořádný. Jedná se o kasační stížnost dle § 102 a násl. soudního řádu správního k Nejvyššímu správnímu soudu, který je vrcholným soudem majícím povinnost předběžnou otázku položit, shledá-li, že je výklad práva EU nejasný. Do práva žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

na zákonného soudce tak nemůže být postupem městského soudu zasaženo (vizte nález Ústavního soudu ze dne 26. 9. 2017, sp. zn. II. ÚS 4255/16, bod 16).

65. **Ad 4)** Dle žalobkyně došlo v případě druhého skutku k porušení zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu. Žalobkyně v řízení o přestupku namítala, že dne 11. 6. 2019, při přípravě regulovaných látek k předání osobě oprávněné k jejich zneškodnění, zjistila, že do evidence regulovaných látek byla chybou lidského faktoru (pracovníka příjmu) dne 27. 1. 2017 zapsána při příjmu většího množství regulovaných látek jejich hmotnost včetně váhy obalů. Ve většině případů šlo o váhu celého hasicího přístroje nebo hasicí láhve namísto váhy regulované látky v nich obsažené. V důsledku tohoto pochybení neodpovídala evidence žalobkyně skutečnému stavu věci. Žalovaný proto nesprávně předpokládal, že evidence vedená žalobkyní byla bezchybná. Správní orgán a žalovaný námitku žalobkyně ignorovali, neboť nezohlednili, že váha regulovaných látek byla evidována včetně váhy obalů.
66. Předmětem soudního přezkumu je hodnocení evidence regulovaných látek s ohledem na údajné pochybení pracovníka žalobkyně, které spočívalo v uvedení váhy halonu 1011 a 1201 včetně váhy obalů.
67. Městský soud konstatuje, že skutek je v přestupkovém řízení rekonstruován správním orgánem pomocí zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu ve spojení se zásadou vyšetřovací dle § 50 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. [5 As 126/2011-68](#), body 21 a 22, uvedl toto: „[...] Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věty první správního řádu o povinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení se v řízení o přestupku neuplatní. Využije-li však obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslet“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal. Jiná je ovšem situace v případě tzv. aktivní obhajoby. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit.”
68. Žalobkyně v žádosti ze dne 18. 10. 2019 o přezkoumání kontrolního zjištění namítala, že v důsledku chyby pracovníka přijímajícího regulované látky dne 27. 1. 2017 bylo do evidence zavedeno množství regulovaných látek včetně jejich obalů, a tento nedostatek se prolínal do evidence v dalších letech. Žalobkyně dodala, že ke zneškodnění nemohlo být odevzdáno 156 kg halonu 1011 a 176 kg halonu 1201, neboť zjištěný rozdíl vah při kontrole odpovídal váze obalů. Správní orgán na str. 5 prvostupňového rozhodnutí k námitce žalobkyně uvedl, že vedení nesprávných údajů o přechovávaném množství halonu nemá vliv na závěr protokolu o kontrole ze dne 3. 10. 2019, protože případné pochybení žalobkyně není omluvitelné. Žalovaný se k této námitce v napadeném rozhodnutí nevyjádřil, protože nebyla součástí odvolání žalobkyně ze dne 10. 2. 2020.
69. Městský soud shrnuje, že se žalobkyně v případě druhého přestupku hájila aktivně: tvrzením o pochybení při vedení evidence regulovaných látek a odkazem na evidenci regulovaných látek uložených v halonové bance ČR za rok 2017 (spisový materiál, č. 6).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Z evidence regulovaných látek vyplývá, že dne 27. 1. 2017 dodala společnost ESTO Cheb s.r.o. žalobkyni 882 kg halonu 1011 (1 kontejner) a 433 kg halonu 1201 (jeden kontejner). Z tohoto důkazu není zřejmé, zda byla váha halonu uvedena včetně váhy obalů, nebo nikoli. Jednotlivé obaly nebyly upřesněny množstvím ani váhou. Není tedy jasné, zda k pochybení při vedení evidence došlo a jaká případně byla skutečná váha halonu 1011 a 1201.

70. Městský soud proto souhlasí se závěrem správního orgánu, že námitka žalobkyně neměla vliv na kontrolní zjištění ze dne 3. 10. 2019. Tvzení žalobkyně ohledně pochybení jejího pracovníka nemělo žádnou oporu v evidenci regulovaných látek, a proto nemohlo ve smyslu § 3 správního řádu důvodně zpochybnit výsledek kontroly. Správní orgán se mohl spolehnout na to, že kontrolní zjištění popisovalo stav věci, o němž panovaly pouze nepodložené pochybnosti. Zásada materiální pravdy totiž není absolutní (zjištění skutkové stavu nad veškerou pochybnost), nemůže znemožňovat účinné vedení přestupkového řízení.
71. Městský soud žalobní bod zamítl. Správní orgán neopomněl vypořádat námitku žalobkyně, pouze ji neshledal důvodnou. Žalovaný nebyl dle § 89 odst. 2 správního řádu povinen se námitkou zabývat, protože nebyla vznesena v odvolání, ale až ve správní žalobě.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

72. Městský soud se též zabýval eventuálním žalobním návrhem na snížení pokuty, resp. na upuštění od správního trestu dle § 78 odst. 2 soudního řádu správního. Rozhodné okolnosti pro uložení pokuty byly správním orgánem posouzeny na str. 7 až 10 prvostupňového rozhodnutí. Konkrétně vzal správní orgán v potaz, že šlo o souběh dvou přestupků; recidivu; zvýšení hrozby pro životní prostředí v podobě úniku F-plynů a regulovaných látek do atmosféry (ohrožení zájmu na ochraně ozonové vrstvy a zmírnění globálního oteplování); dlouhé trvání protiprávního stavu v případě druhého přestupku (20 kg halonu 1011 mělo být zneškodněno do 21. 5. 2018 a 176 kg halonu 1201 mělo být zneškodněno do 23. 3. 2019, přičemž ještě 3. 10. 2019 nebyla tato povinnost splněna) a velké množství nepředaných regulovaných látek (196 kg). Správní orgán ve prospěch žalobkyně zohlednil tvrzení, že hmotnost přijímaných chladiv mohla být stanovena nesprávně.
73. Soud, s ohledem na výše uvedené skutečnosti, nepovažuje pokutu ve výši 120 000 Kč, uloženou navíc při dolní hranici zákonné sazby dle § 16 odst. 6 písm. b) ZOV, jejíž horní hranice činí 1 500 000 Kč, za zjevně nepřiměřenou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, bod 26 *in fine*). Správní orgán při hodnocení skutkových okolností nevybočil z mezí správního uvážení, sledoval účel individualizace sankce, tzn. dosažení preventivně-represivní funkce správního trestání. Výše pokuty nebyla pro žalobkyni likvidační, protože dle zahajovací rozvahy ke dni 1. 10. 2020 (získané z obchodního rejstříku) je v položce „Pasiva – A, IV.“ evidován výsledek hospodaření z minulých let, který činí 103 486 000 Kč. Žalobkyně ostatně likvidační účinek pokuty ani nenamítala. Soud také zkontroloval, zda není pozdější znění ZOV pro žalobkyni příznivější dle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, a dospěl k závěru, že nikoli, protože skutkové podstaty předmětných přestupků, včetně sazeb pokuty, jsou ve všech zněních ZOV shodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

74. Městský soud nepřikročil k moderaci pokuty dle § 78 odst. 2 soudního řádu správního, protože uložená pokuta ve výši 120 000 Kč nebyla zjevně nepřiměřená. Není-li zapotřebí výši sankce měnit, tím spíše není nutné od sankce upustit.
75. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
76. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. října 2021

JUDr. Karla Č h á b e r o v á v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.